

Labirintul din furtună & Despletind fuioare din lună

Gerra Orivera & Nicolae Rolea

Labirintul din furtună

Printre crengile iubirii răzvrătirea se-nfioară
Purtată de vântul vremii care moțăie ușor,
În fântâna unui cuget haina nopții se coboară
Când vin ciutele sfioase să bea luna din izvor.

Smecherește, trece falnic căpriorul prin livadă
Ca un prinț plin de lumină prin visările târzii.
De sub undele rebele a urcat cerul să-l vadă
Micul pește de aramă cu ochi mici, trandafirii.

În desaga nepăsării ciocârlia cântu-și poartă
Plâng viorile neunse de sacâzul tristei veri,
Literale fug sfioase să nu prindă ziua moartă
Sunând lin din necuvinte sub penița de tăceri.

Cineva din ceruri zvârle floarea socului curată,
Prin branulă simt cum intră picăturile de Rai,
Nu zbură tu, inimioară, peste apa zbuciumată
Lăsând mamei suferința că pe-aicea nu mai stai.

Se ridică din volume fumul sfânt al vesniciei
Mă zidesc pe mine însumi în nervurile din voi,
Numai cățelușa nopții, cu limbuța nostalgiei,
Soarbe apa repezită care curge printre noi.

Viață dulce, netrăită, prin clepsidra răsturnată
Plângi ca bobul de lumină de sub gene izgonit,
Către maluri de uitare, cu eșarfa sfârtecătă,
Nu pleca tu, sufletele, hai, mai ține-mi de urât !

Dar furtuna nesătulă a tușit ciudat spre mine
Râu fierbinte de lumină mi-a zvârlit din noru-i greu
Și de-atunci măicuța sfântă, pe la cimitir când vine,
Vede-n flacăra din cruce poeme din trupul meu.

Despletind fuioare din lună
- Ariadne în reclusiune -

e iarnă prea vastă-ntre noi

suntem prea roșii sub unghia albă-a memoriei
oasele ni se izbesc de cer
trag fără milă gloanțe de carne-n rafale
blurează timpul
face ravagii crivățul sângelui
artere oarbe împodobesc drumuri fragile
fără de noi strigătul ne albește nisipul
de invazia măștilor clepsidra se umflă râul de spațiu
devine o mare
ce nu ne poate cuprinde

în clopotnița trupului o alunecare pe geana abisului ne e semnătură

e iarnă
ceaiul clocotește în cană
aburul ne desparte ochiul în două dinții ciobesc arderi deșarte
printre ciute o haită de lupi sparge blândețea în schije de foame
noaptea se scurge în pântec sideral de sălbatic
caldă ca o rană flămândă

golul exhibă esențele
mâna prea rece zadarnic te cheamă
amintirile se retrag în tranșeele sinelui curbează sunetul până se frânge în sine
îndoliate
înstrăinări prin firide desfac în panglici nume destrămate
la capete
prea ades numărate de neguri

vertebrele gemene declanșează apocalipse frenetice

trombe de inimi fără zăbală ne iau în copite
ne frâng în ispite pe tipsie de lună
frământă focul fără de flacără lichefiază femurul vântului
gonim fără odihnă cu lasoul strâns peste coaste
nu contează
râsul ne este cusătură măiastră
înveșnicește dimineața
genunchii devin ciutură în fântâna pupilei
setea din vârful degetelor scrâșnește
ca un balaur
de piatră

dacă ți-s grele orbitele goale soarbe-mă ca pe-o cuminecătură iubite

să ne prindem umbra strălucitoare
sub noi dăluim trepte acasă vom fi în pururea roșii de sânge
cu tiară de rege pe capul din coșul călăului
pereții de aer casant se depărtează

din ce în ce mai mult frig înghit
în cascade
ceaiul alunecă fierbinte pe gâtul ursitei
feliază
înțelepciunea îmbrăcată în zgură
bisturiul cuvântului

nimic nu e nou deși cel știut de straie se schimbă mereu

lumea respiră tremură și mușcă din mine
tu țipi sacadat în atele de-azur
e iarnă pe marginea cărnii
ca un abur de gheață mă-nfășor dorului de-a fi unului poem infinit

e iarnă și încă o moarte albă despică viață
în cruce